

Борис Балкх

ТУРАН

Древният мироглед, към който са принадлежали нашите прадеди, е в основата на всички значими древни и съвременни религии, на всички древни философски школи, явни и тайни учения. Името му е БАЛКХАРА. В него е вложено познанието на нашите деди за същността, изграждането, съществуването, преобразуването и разграждането на всичко във вселената. Но до тайните му може да се достигне единствено чрез свещения език на древните българи, БХАДЖА. Той е строго фонетичен език от двадесет и два звука, в които са закодирани двадесет и две висши понятия от мирогледа.

БАЛКХАРА, е най-мощният идеен тласък в човешката история, но с времето избледнява, а БХАДЖА се забравя, препокрити от множеството породени религии, митологии, езици и символи. Днес тях ги няма в обхвата на съвременното човешко познание, но в Индия, в този океан от религии, философски течения, митове, писмености и езици е останала голяма част от идеите на БАЛКХАРА и БХАДЖА, като ехо от онези славни времена когато Идеализмът беше над всичко.

Мъдреците в древността са знаели за Четирите велики елемента – Етер, Въздух, Вода и Земя. Те са образувани около земното ядро в същия порядък – първо етера, после въздуха, водата и последна земята.

Звукът за земната твърд в езика БХАДЖА, е *Т*. Звукът за границата между земната твърд и земното ядро, е *У*. Звукът за осъществяването, следствието, е *Р*. А думата за процеса, при който се проявява земната твърд, в БХАДЖА се означава със същите три звука – *ТУР*. Самата земна кора е *ТУРА* и вероятно изразът Ези – Тура означава Небе – Земя и е използван за гадаене и предсказания.

Времето – Кръговратът, за образуването, съществуването и края на планетата Земя, в древността е представян с много и различни символи. В Четирите велики елемента и кръговрата *КХА*, периодите са четири, но в Зодиака времената са дванадесет. Там, появата на твърдата обвивка около ядрото – земната суша, е символизирана със шестата зодия – Телец, защото бикът е най-здравото и силно животно, с изявена мускулатура.

Затова телецът, бикът е бил на почит в много от древните общества. Известен е култът към Златния Телец. Но някои са се досетили, че Майката Земя, която ни дарява с блага е от женски род, престават да търсят под вола теле и започват да почитат кравата. Тя, и до днес е свещено животно в Индия, а в древността е била почитана и обожествявана и в Египет, като богинята Hathor.

<http://www.ancientegypt.co.uk/gods/explore/images/hathor.gif>

В древността бикът, телецът е бил известен още и като *ТУР*. Освен в испанския език – *ел торо*, думата *ТУР* се е запазила до днес и в българския език, като корен на няколко съвременни думи. Те са втурвам се, катурвам – събарям тура на земята. Синоним на катурвам е кабичвам – събарям бика на земята. От *ТУР* са и думите: турям, турих, турен, тургам – поставям, слагам.

От средновековни текстове ни е известна титлата багатур, бахатур. Първообразът на багатур, бахатур от *БХАДЖА*, е *БХАГА ТУР*. *БХАГ*, *БХАГА*, на древноперсийски бага, е първообразът на съвременната българска дума Бог, Бога. От тук става ясно, че *БХАГА ТУР* означава Бог *ТУР*.

Друга наша средновековна титла е таркан, таракан. Счита се че е военен чин от тогавашната ни войска. Ако е така, този чин трябва да е свързан с пехотата. Думата *ТАРА*, Тера, Терра, на някои европейски езици означава земя, Земята. От същият корен е и *ТАРТАРА* от митологията. Първообразът на таркан, таракан, е *ТАРА КХАН*.

Мъдреците в древността са притежавали невероятната способност да обобщават и най-сложните понятия за същността на Всемира само с един прост звук или знаков символ. Чрез него те успяват да предадат през времето и пространството безценни сведения за идните поколения. Така постъпват и с понятието за твърдата земна повърхност, като го влагат в словесния символ *ТУР*.

По няколко причини, за знаков символ на *ТУР* е избран полумесеца.

1. Според мен, Месеца е бил планета и е бил прихванат от земната гравитация. Това събитие е останало в човешката памет с две неща – с Потопа и с „Появата на истинския Бог”.

Древногръцките автори пишат, че в Аркадия, преди да бъде населена от елините, е имала население от пеласки, и че тези местни хора са населявали Земята още преди да е имало луна на небето.

В резюме за книгата „Загатките на Луната” от Воцеховски можем да прочетем: „В определен период от време култът към Луната започнал да заема главно място в много религии. За най-древен център на лунния култ се смятат вавилонският Ур и Харана в Месопотамия.”

2. Тъй като кръгът е запазена марка за дневното светило и светлината, за символ на земната твърд е избрано нощното светило в мрака, с характерния му образ на полумесец или сърп.

В древноегипетската символика, жълтият кръг е символ за открито физическо ядро – примерно на Слънцето, а червеният за закрито – примерно на Земята.

3. Формата на полумесец или сърп съвпада и с формата на рогата на тура, на бика, а той е символът за земната твърд в Зодиака.
4. Четирите велики елемента около нашата планета, се появяват последователно един след друг. Първо Етера, после Въздуха, Водата и последният е Земята. Те, символично се съпоставят с четирите лица на Месеца: нов месец, нарастващ полумесец, пълен месец и намаляващ полумесец. За знак на *ТУР* е избрано четвъртото лице – намаляващ полумесец, за да символизира четвъртия елемент – земната твърд.

На горните четири основания полумесеца е приет за знаков символ за земната твърд, която е предпоставката за появата на живота и съвременното растително и животинско многообразие върху нея – достатъчна причина за почит и уважение. Вероятно затова мохамеданите, когато се молят допират челата си в земята.

Но това не е всичко. От всеки символ трябва да се вземе максимум и да се натовари с максималната възможна и ясна информация. Затова полумесеца се разглежда като технически разрез на планета, като резен от праскова, за да се покаже, че вътре в Земята, под твърдата земна кора има ядро. За да се изрази и това, към полумесеца е добавена петолъчка. Тя е символ за звездите в небето, а те са открити – нямат твърда обвивка и чрез петолъчката се изразява ядрото – звезда, скрито вътре в Земята.

Същият символ, полумесец с червен кръг в него, може да се види и върху главата на египетската богиня Hathor.

Някои от висшите понятия в *БАЛКХАРА* придобиват статут на богове. Такива са *БРАКХМА* – Брахма, *БАЛ*, *БАЛКХ* и *ТУР*. По един и същ начин – чрез добавяне на окончанието *АН*, в *БХАДЖА* се образуват и думите за местата където се установяват тези богове или понятия. Така *БРАКХМА* – Брахма се установява в *БРАКХМАН* – Брахман, *БАЛ* в *БАЛАН*, *БАЛКХ* в *БАЛКХАН*, а *ТУР* в *ТУРАН*.

ТУРАН, е историческа територия в Централна Азия, където бог *ТУР* е бил на почит и чието население се е наричало турани – различни от днешните турки, тюрки, турци, които носят името си от там.

Всеизвестно е, че някои историци премълчават определени факти или ги преиначават за определени свои цели, но там където има професионални историци винаги има цензура. Понякога тя е в световен мащаб. Така се случва и с

територията *ТУРАН*, с туранските народи и туранските езици. За тях у нас като че ли има забрана да се говори и пише.

Туранските народи са живели в Туран от много години преди новата ера. Те не са хора от ориенталски расов тип (монголоиди), а хора от кавказки расов тип – бели хора. За тях има известни различия в мненията на историците, но в интернет открих тази статия, която дава достатъчно сведения и поле за размисъл по въпроса.

https://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%A2%D1%83%D1%80%D0%B0%D0%BD_%28%D1%81%D1%82%D1%80%D0%B0%D0%BD%D0%B0%29

Ние българите (атиловите – ернак-ирниковиете – кубратовите – аспаруховите българи), а не беласките (траките), както и много други европейски народи, сме били турански народ и сме говорили турански език, както и много други евразийски народи.

Поради значителни климатични промени и последвалия натиск от пришълци от ориенталски расов тип, голяма част от местните народи напускат Туран още преди новата ера на няколко вълни, като части от Великото преселение на народите.

Едни отиват в Индия, Камбоджа и големите острови в Индийския океан. Други тръгват на североизток, към Тарим и Такламакан. Стигат до Корея и Япония. Трети тръгват на север и заемат руските степи или продължават на запад, преминавайки северно от Каспийско и Черно море, към Централна и Западна Европа и Скандинавския полуостров.

Четвърта част от тураните се установяват южно от Каспийско море. Там се разделят и някои преминават Кавказ и се смесват със северния поток и заедно продължават на запад, северно от Черно море. А част от останалите преминават в Мала Азия и от там на Балканския полуостров, към Сирия, Палестина, средиземноморските острови, Арабския полуостров и Северна Африка.

На тяхно място в Туран по-късно се заселват новодошли от изток ориенталски народи, които се смесват с останалото в Туран местно население и приемат част от културата, календара, обичаите и главно от езика на тураните. Новодошлите ориенталски народи са съвременните тюрки, появили се в историята през шести век, които също тръгват на запад.

Днес наследниците на старите турански езици са наречени Угро-финските езици.

Моето скромно мнение е, че туранските езици изначално са имали различия помежду си, но главната промяна която е настъпила в тях е, че поради тюркската експанзия през средновековието и владичеството на тюрките над някои турански народи, езиците на тези турански народи лесно са се преозвучили като тюркски. За това е спомогнала и тяхната исторически обоснована близост.

Много от "турцизмите" в съвременния български език са си от време оно в езика ни, а турският език е образец за преобретение на турански език в тюркски.

Заради случайното или умишлено объркване на турани и тюрки и поставянето им под общ знаменател – само тюрки и само тюркски езици, в нашата и световна историческа наука по въпроса, днес бъркотията е пълна.

Нека да отворим тази връзка: <http://dsal.uchicago.edu/reference/schwartzberg/fullscreen.html?object=051>

На карта [а](#), сведенията са според индийския епос Махабхарата. Там, между секторите D – 2 и D – 3, е отбелязана държавата Madra. За нея в древноиндийските писмени източници се казва, че е средище на ведическата култура и пазителка на знанието. Затова името и е останало и в съвременния български език – мадраст, мъдрост.

В долния край на сектор D – 2 е отбелязан град Sakala, столицата на държавата Madra. Моето убеждение е, че името на града – Сакала, има пряка връзка с народа сака, известен още и като скити. Той е познат от историята с трите си клона: саките с високите шапки – "*сака тиграхауда*", саките употребяващи опиум – "*сака хаомаварга*" и отвъдморските саки – "*сака парадрая*". От народа сака, е и великият учител Буда.

Някои средновековни пътешественици и книжовници, пишещи на арабски, наричат волжските българи "*сакалиба*". Според мен, възможните причини за употребата на названието "*сакалиба*", са две. Първата е, че авторите свързват волжските българи с народа сака, а втората, че произлизат от района на град Сакала, което е равнозначно на съвременните български определения софиянци, пловдивчани, бургазлии. Но защо някои "учени" преведоха "*сакалиба*" като славяни, не знам?

Наследникът на Сакала, е съвременният пакистански град Sialkot, в северната част на Пакистан, северно от град Лахор.

А сега да се върнем отново към името на държавата *МАДРА*.

Думата *МАД*, е от езика *БХАДЖА* и е понятие от *БАЛКХАРА*, символ за природния закон или бога, отговорен за пола и възпроизводството. За да се задейства този закон или за да започне да действа този бог, към формулата *МАД*, трябва да се добави и звукът за действието, осъществяването, следствието – *Р*.

Така думата ще придобие вида *МАДАР*, с ударение на второто А и ще означава деятел, този който осъществява всичко свързано с пола и възпроизводството. Благодарение на него съществува, поддържа се и се обновява цялото растително и животинско многообразие на Земята.

Окончанието *АР*, е останало и до днес в съвременния български език, като окончание за деятелен залог. Днес обикновено с него се обозначават занаятчиите и професионалистите: хляб – хлебар, зид – зидар, злато – златар, пъдя – пъдар и др.

Идвайки в земите на съвременна България, дедите ни са изваяли конника – бог *МАДАР*, върху скалите на едноименното плато и са изградили ново или преименували старо селище, *МАДРА* – майка, с ударение на първото А. Не е

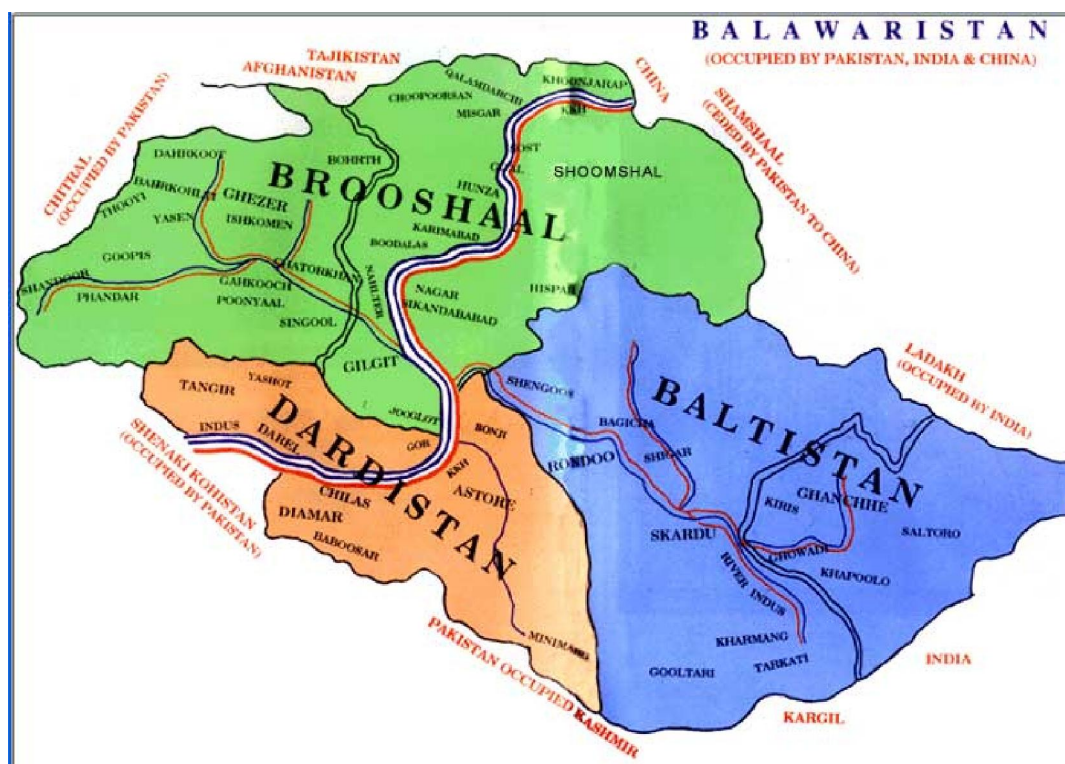
изключено да са имали спомен и за далечната стара държава *МАДРА* – пазителка на знанието, каквото всъщност е било и нашето светилище *МАДАРА*.

<http://www.protobulgarians.com/Statii%20za%20praba%20algarite/Madara%20-%20rider%20-001.jpg>

Но в Европа има и още едно ехо от далечната стара *МАДРА* и бог *МАДАР*, дало името на един

цял народ – унгарците. В средновековието те са записвани с варианта на *МАДАР* – мадяр, което по-късно става маджар. А името унгарци им остава от общото ни родово име – уногури (уногондури, оногондури), което пък има нещо общо и с друго наше съвместно име – хуни.

Балтийските народи, също са турански народи. Те са преселници от Балтистан, който съществува и днес в североизточен Пакистан.

http://unpo.org/images/stories/backup/member_maps/gilgit_map.jpg

Заглавието на картата е BALAWARISTAN, но тъй като става въпрос за Балтистан, предполагам, че правилното название би трябвало да е Балтаваристан. Като махнем стан, което означава страна, държава, остава Балтавар. Така някои средновековни книжовници наричат владетеля на Волжска България – Балтавар.

Днес няколко народа в Руската федерация се определят като наследници на народите от средновековната Волжска България. Един от тези народи са чувашите. Днес се твърди, че говорят тюркски език. Но той се отличава от всички останали тюркски езици, както и българският, заради своята граматика се отличава от останалите славянски езици.

Моля, от следващата връзка да изгледате осмия филм – "Волжска България", докъм двадесет и седмата минута. От него ще разберете, че онези чувашки-езичници, от филма, почитат земята която ги храни и затова никога не плюят по нея; Че когато се молят и покланят на своя бог, те коленичат в полукръг и си допират челата до земята, също като мохамеданите; И ще чуете най-важното, че те наричат своя бог *ТУРА*. Но необяснимо защо и на какво основание авторите на филма упорито повтарят, че техният бог е Тангра? http://star07.in/videogallery.php?video_id=150

Бог Тангра никога не е бил български бог. Той е кукувиче яйце снесено в гнездото на българската духовност след освобождението и мнозина добродушни и лековерни родолюбци се заеха да го измътят и да го хрантутят упорито, за да порасне. На това се надяват и някои не толкова добронамерени външни сили, с надеждата да порасне и да заеме предопределеното му от тях място в нашия мироглед и така да се утвърди навеки тюркският ни, ориенталски произход.

А сто и колко годишната одисея на бог Тангра по нашите земи, се основава единствено на един, повтарям, само на един неясен и нечетлив надпис върху каменна колона открита около Мадара, където пише нещо, което се четяло като "*тангран*".

По-горе в тази статия писах за народа сака и трите му клона, единият от които се нарича "*сака тиграхауда*". Превеждат го, саките с високите шапки. Думата "*тиграхауда*", трябва да се състои от две части: високи и шапки. "*Хауда*", трябва да означава шапка. Тъй като саксонците са преселници саки, в съвременния английски език същата дума е останала като "*худ*" – качулка, шапка. Знаем това от прозвището на известния герой Робин Худ. Думата "*тигра*", остава да означава висок, високо.

Подобно на "*тигра*" е и арменското име Тигран.

Друга подобна дума е останала в съзнанието ми от някой исторически филм за нашето възраждане. Тя е от израза "*На мен ми стига туграта на падишаха*". Ставаше въпрос за някаква султанска разпоредба. А щом е султанска, значи е висша за империята.

Думата "*тангран*", завършва с окончанието *АН*. Както писах по-горе, с него в езика *БХАДЖА* се указва установяването на понятие или бог, някъде или в нещо. Такива древни думи са *БХАГАВАН*, *БРАКХМАН*, *АТАМАН* и др. Така звучи и "*тангран*". Тава окончание е останало и в съвременния български език, като едно от окончанията за страдателен залог: поруган, излъган, смачкан и др.

Но ако "*тангран*" означава бог Тангра, звучи нелепо един бог да бъде манипулиран, в случая установяван някъде. Окончанието за деятелен залог, за извършителя на определено действие, подобаващо на един бог, както писах по-горе в езика Бхаджа

е *AP*. Премери за такива думи от древността са *МАДАР, БАЛКХАР, КХАНАР* и др. Така че, и според окончанието, "*тангран*" не би трябвало да означава онзи бог Тангра.

Моето мнение е, че в каменния надпис върху колоната от Мадара, най-вероятно става въпрос за един от следните варианти за прочит на "*тангран*":

- Ако се отнася за човек, би трябвало да се чете повишен, издигнат, въздигнат в държавен, военен, политически или религиозен сан, пост или длъжност.
- Ако се отнася за отношенията между България и Римската империя, тези отношение може да са издигнати на по-високо равнище. Примерно от васалитет в равноправни държави. От консулство в посолство. От вражески в съюзнически.
- Ако се отнася за нещо материално, с което да се ознаменува и увековечи определено събитие, това означава да се издигне колона – според тогавашните обичаи, паметник, мавзолей или храм.

Вероятно някой от читателите вече е забелязал, че описаното по-горе разселване на туранските народи преди новата ера, много съмнително съвпада с движението на така наречените "*арийски*" народи, докато са осъществявали своята експанзия по завладяването на целия свят, воювайки главно сами със себе си, поради своята многобройност като народи, държави и езици.

Заедно с тураните, те пребродиха и завладяха целият познат до средновековието свят. Не се задоволиха с това, а откриха и новите светове Америките, Австралия и Антарктида. Пребродиха и опознаха сушата и океаните. Като приключиха със Земята излетяха и в Космоса. Съвременната цивилизация е тяхно дело.

Да, така е. Но... названието "*ариу*" е историческо недоразумение.

Името на онези народи, разселили се по целия свят налагайки своята култура, е записано "*черно на бяло*" в древните писания на самите "*ариу*". Навсякъде, включително и в *Авеста* те са се записали като "*airya*" – аиря, а името на територията си като "*Airyana Vaeja*" – Аиряна Ваеджа. Това са думи на авестийски език, произведен от езика *БХАДЖА*. Авестийските думи упоменати тук, са леко променени от оригиналните. В *БХАДЖА* няма двойни звуци и меки гласни и затова оригиналните думи са били "*aira*" – аира и "*Airana – Аурана*".

В древността много народи са се именували с думи от *БХАДЖА*, означаващи значими понятия от *БАЛКХАРА*. Гласният звук А, добавен в началото на думата в езика *БХАДЖА*, означава отрицанието НЕ и прави думата противоположна на първоначалната.

При именуването на народите от древността има още една особеност – два народа да се именуват с двете противоположности на една и съща дума, чрез добавяне в началото и на звука А. Такива народи са: сури – сирийците и асури – асирийците.

Вари – варягите и авари – аварите. Същият модел е приложен и в случая – ирани и айрани.

Така разбираме, че *"aira"* означава неира, неирани, а *"Airana"* – Неиранска. Думата *"Vaeja"* също е променена от оригинала. Първообразът и в *БХАДЖА* е от корена *ВА, ВАДЖ, ВАДЖДРА*. В случая, думата *"Vaeja"* може да се преведе като експанзия, владение, територия, а *"Airyana Vaeja"* означава неиранска експанзия, владение, територия или както някой я е нарекъл романтично *"Неиранските простори"*. А там са шестнадесет държави, обединени под влияние на учението на Заратустра – Зороастризма.

Според мен, Великото преселение от *"Люлката на народите"* – Централна Азия, е осъществено на няколко вълни в различно време, а хората от различните вълни се отличават главно по мироглед.

Първият, най-старият мироглед е *БАЛКХАРА*. Поради това и територията на която е бил разпространен мирогледът се е наричала Балкхара. Носителите, пазителите и разпространителите на *БАЛКХАРА* са се наричали *"балкхари – българи"*. Те осъществяват първата преселническа вълна, няколко хиляди години преди новата ера. Те са айраните.

Определението *"балкхари – българи"*, в древността се е отнасяло за всички хора, родове, племена и народи, с общ мироглед *БАЛКХАРА*. Така както днес хората се разделят мирогледово на юдеи, християни, мохамедани, будисти и др. *"Българи"*, става наше народово име едва през средновековието, тук в Европа.

Вторият мироглед е *ТУРАНА*, възприел части от *БАЛКХАРА*. Носителите, пазителите и разпространителите на *ТУРАНА* са се наричали *"турани"*. Поради това и територията им се е наричала *ТУРАН*. Те осъществяват втората преселническа вълна, започнала преди новата ера и завършила през първата половина на новата.

Хората *"балкхари"* и *"турани"* са почти едни и същи. Териториите Балкхара и Туран са почти едни и същи. Различни са мирогледите на хората и времето в което живеят и се преселват.

Третата вълна са съвременните тюрки, настанили се на част от територията Туран. Без собствен мироглед. Възприели части от мирогледа *ТУРАНА*, календара и езика на тураните. През шести век и те тръгват на запад.